

«Τα ίδια και τα ίδια...»

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν και η ζωή είναι πορεία, εν τούτοις δεν είναι λίγες οι φορές που αισθανόμαστε τη μονοτονία να αγγίζει το κέντρο της ύπαρξής μας. Είναι οι στιγμές που «δεν κυλά η ζωή», δεν υπάρχει νόημα παρά μόνο υποχρεώσεις, καθήκοντα, «πρέπει».

Στο βιβλίο «η γιαγιά μου η μικρασιάτισσα», της Ελένης Παναγιωτοπούλου-Κουρτίδου, υπάρχει το εξής γραμμένο: **«Οι ψυχολόγοι λένε ότι η ζωή είναι δύσκολη ως αφόρητη, αν είναι μόνο υποχρεώσεις. Πρέπει να υπάρχει κάτι για να ισορροπεί τα πράγματα, όπως είναι ο έρωτας, το παιχνίδι ή το χόμπυ».**

Ο Γέροντας Σωφρόνιος του Essex, στο βιβλίο του «Το μυστήριο της Χριστιανικής ζωής», γράφει: **«Το αίσθημα της αγάπης ή της φιλίας φέρνουν μαζί τους και μέσα τους το φως της ζωής και ταυτόχρονα το αίσθημα της ικανοποίησεως».**

Αν και τα πιο πάνω κείμενα κινούνται σε διαφορετικό χώρο το καθένα - της

Ψυχολογίας και της Θεολογίας - εν τούτοις, επειδή ασχολούνται με την ανθρώπινη πραγματικότητα, λένε βασικά το ίδιο πράγμα. Ο άνθρωπος για να ζήσει χρειάζεται σχέση, κοινωνία και συνάντηση με τον άλλο άνθρωπο. Δεν είναι η τήρηση των όποιων νόμων - κοινωνικών, επαγγελματικών, οικογενειακών, θρησκευτικών - που ζwoποιεί, αλλά η συνάντηση των καρδιών σε μικρό ή μεγάλο σημείο.

Βέβαια, η μονοτονία παρατηρείται και στην πνευματική ζωή, κυρίως αν επαναλαμβάνουμε τον ίδιο τρόπο σχέσης μας με το Θεό, π.χ. προσευχής. Στην πραγματικότητα, αυτό που θα μας ζωντανέψει είναι η ουσία των όποιων εκκλησιαστικών - πνευματικών μας εκδηλώσεων όπως προσευχή, εκκλησιασμός, ελεημοσύνη, νηστεία κλπ., που συνίσταται στην εμπειρία της σχέσης μας με το Χριστό ως πρόσωπο. Μπορεί στην αρχή να τηρούνται οι εντολές ως καθήκον, όμως κάπου στη συνέχεια χρειάζεται να τηρούνται ως αγάπη και σχέση. Αυτό θα δώσει χαρά και νόημα ζωής, όπως συμβαίνει με την ανθρώπινη αγάπη και σχέση.

Όταν πορευόμαστε με τα «πάνω και τα κάτω μας», πού να βρεθεί μονοτονία; Όταν η ζωή μας γεμίζει από πτώσεις και αναστάσεις, για ποια πεζότητα μιλούμε; Δεν υπάρχει, άλλωστε, καμιά μέρα ίδια με άλλη και ας φαίνεται εξωτερικά ότι επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Γιατί η πείρα που η ζωή μάς έδωσε, μικρή έστω και αθέατη, μας κάνει να την αντιμετωπίζουμε αλλιώς από χθες.

Έτσι, η ομορφιά της σχέσης με τους άλλους και τον Άλλο, που δεν είναι ο εαυτός μας, όπως και το ευμετάβολο του εαυτού μας, κάνουν τις μέρες μας διαφορετικές. «Τα ίδια και τα ίδια» είναι εξωτερικά για όσους δεν ασχολούνται μόνο με τον εαυτό τους. Γιατί η θέα του εαυτού μας και η προσκόλληση σ' αυτό με οποιανδήποτε μορφή γίνεται κατάργηση της ζωής. Η έξοδος από τον εαυτό μας και η συνάντηση με τον αδελφό - άλλο και Θεό - Άλλο, γίνεται εμπειρία Ζωής αιωνίου και πρόγευση αιωνιότητας, όπου θα προχωρούμε αγαπητικά και αναπτυσσόμενοι μέσα στην κοινωνία των τέκνων του Θεού και άρα στο Φως της αιώνιας χαράς.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com